

»v jiném nepřátelském úmyslu«. Že tím byl míněn každý úmysl směřující proti tělesné integritě, plyne z toho, že do nynějšího znění §u 143. tr. z. a do ustanovení §u 157. tr. z. bylo vloženo »předsevzaté zlé nakládání«. Každá pochybnost, že pojem nepřátelského úmyslu se vztahuje na zlé nakládání, jest vyloučena tím, že v prvním případě těchto obou míst jest výslovně nařízeno odsouzení pro zabití neb těžké ublížení na těle. Zmateční stížností pohřešovaného, ke způsobení určitého konečného výsledku směřujícího úmyslu není tedy ke skutkové podstatě §u 152. tr. z. potřebí. Takový úmysl má toliko v případě §u 155. a) tr. z. podstatný význam. Že však úmysl obžalovaného směřoval ke zlému nakládání s poškozeným, zjišťuje rozsudek dle doznání obžalovaného. Ve smyslu §u 134. tr. z. (uvedeného v §§. 140. a 152. tr. z.) zodpovídá pachatel za nastalý výsledek i tehdy, nastal-li tento jen následkem zvláštních okolností, za nichž čin byl spáchán. V tomto případě jest zodpovědnost neomezená, poněvadž zvláštní okolnosti spáchání činu jsou s tímto samým v přirozené souvislosti. Dle zjištění rozsudku v okamžiku, kdy se obžalovaný k ráně rozešel, odvracel poškozený hlavu bezděčně tak, že ho hůl zasáhla do nosu. Ze zjištění rozsudku plyne též, že toto jednání obžalovaného bylo všeobecně s to, přivoditi nebezpečí pro zdraví neb tělesnou bezpečnost poškozeného. Obžalovaný musí tedy zodpovídati za nastalý výsledek, který měl příčinu v jeho jednání.

(Rozhod. kasačního soudu z dne 16. září 1916, č. j.

Kr V 200/16
4.)

Slabý.

Koupil-li někdo ve veřejném obchodě úředně zakázaný tiskopis povážlivého obsahu, jest dle § 24. tisk. zák. trestněprávně zodpovědným, rozšiřoval-li dále tiskopis, nestaraje se z nedbalosti o jeho obsah.

D ů v o d y :

Soud má za to, že každému při pozorování vyobrazení na zmíněném pohledním lístku musí napadnouti, že se jedná o velice povážlivý projev, zvláště po několikaměsíčním trvání války, ve které vojsko Německé říše bojuje od počátku věrně po boku našich vojáků. Nicméně dospívá soud ohledně obžalované k přesvědčení, že se její neznalost vydaného soudcovského zákazu dá úplně omluviti. Obžalovaná, jež jest teprve 20 let stará a švadlenou bydlící v malém městě, nemá prý vyššího vzdělání a nelze jí prý tedy ukládati povinnost, aby — jdouc kupovati do obchodu — se dotazovala, které pohlednice jsou zabaveny, a aby zevrubně zkoumala, jakou myšlenku obraz umělcem na lístku reprodukováný vyjadřuje. Musila prý předpokládati, že kupec prodává pouze nezakázané, tedy dovolené tiskopisy. Obžalovaná musila prý, poněvadž posílala lístek vojáku do

pole, míti za to, že se lístek dostane do ruk více osob a k vědomostě úřadů poštovních a censurních a že v případě závadnosti bude z další dopravy vyloučen. Nedá prý se tedy mysliti, že chtěla vědomě rozšiřovati zakázaný tiskopis. Jest prý spíše pravděpodobné a soud nemá prý žádné příčiny nevěřiti údaji obžalované, že poslední den před vánocemi koupila spěšně několik pohlednic a odeslala je, nedbajíc jejich obsahu. Soud prý dále uvážil, že obžalovaná vzhledem ke svému vzdělání si nepovšimla, jaký voják na zemi ležící jest na pohlednici zobrazen, dále pak že — neznajíc polsky — nerozuměla pravému smyslu připojeného textu. Konečně prý bez svého zavinění nevěděla, že byly právě takové pohlednice soudně zapovězeny, zvláště když tento zákaz byl uveřejněn pouze ve Lvovském a vídeňském a nikoli též v brněnském úředním listu, takže jest vzhledem k jejímu sociálnímu postavení tato její nedbalost úplně omluvitelná. Právem brojí zmateční stížnost státního zástupce proti osvobozujícímu výroku jako právně mylnému. Prvý případ přečinu dle §u 24. tisk. zák. nepředpokládá, že pachatel vědomě dále rozšiřuje povážlivý tiskopis. Musí tedy zůstati bez povšimnutí okolnost, že dle názoru soudu nelze míti za to, že obžalovaná povážlivou pohlednicí vědomě odeslala a že takto chtěla rozšiřovati zakázaný tiskopis. Rozhodným jest naopak v tomto případě, že — jak má ostatně sám soud za to — vyobrazení na lístku musí býti zvláště ve válečné době každému, to jest i člověku nižšího vzdělání, jako velice povážlivé nápadným. Obžalovaná se ovšem hájila též tím, že se na vyobrazení nepodívala a že si zvláště nevšimla toho, že »Sokol« klečí na vojáku, a soud neměl žádné příčiny, aby tuto obhajobu pokládal za nepravdivou. Tím ale jest u obžalované zjištěno opomenutí, které se jí dle §u 24. tisk. zák. musí přičítati za zavinění, neboť uveřejňování soudcovských zákazů bylo by úplně bezúčelné, kdyby se rozšiřovatel mohl v každém případě prostě omlouvatí tím, že se nestaral o obsah tiskopisu jím rozšiřovaného. Kdo rozšiřuje tiskopis, vyobrazení, jest vzhledem k ustanovením trestního a tiskového zákona povinen starati se o jeho obsah. Nečiní-li tak, jedná alespoň nedbale. Kdyby obžalovaná, jak bylo její povinností, byla do pohlednice nahlédla, byla by zajisté i jí její povážlivost beze všeho napadla. Pokud soud ve zmíněném opomenutí nespatořoval zavinění obžalované, ccítl se v právním omylu. Ježto jsou v naříkaném rozsudku zjištěny všechny objektivní a subjektivní známky skutkové podstaty prvního případu přečinu dle §u 24. tisk. zák., bylo zmateční stížnosti státního zástupce vyhověti, rozsudek zrušiti a obžalovanou uznati vinnou zmíněným přečinem.

(Rozhod. kasačního soudu ze dne 3. listopadu
1916, č. j. $\frac{\text{Kr II 108/16}}{4}$.)

—Roleček—